

Robin O'Wrightly

MEXERERELEM
(triplán
eszetlen
szerelem)

– Ó, Alejandro, miért vagy te Alejandro? – kérdezte a csodálatsantüzeszempárral megáldott színművésznő a fantasztikusan elbűvölő mosolyú színművészt. – Tagadd meg atyád, és dobd el...

– Ennyi! – hallatszott be a rendező határozott üvöltése a játéktérbe, a széke felől.

– Csicsókavirágaim! Ez meg mi a PÍTY volt?

Egy XXL-es méretű, baseballsapkás, szakállas és szemüveges fickó volt a direktor pólóján, aki teljesen hétköznapi, latinus kinézetű, átlagember fejű, középkorú férfi hírében állt. *Tök máshogy nézett ki.*

– Nos, hát a szövegem! ...Nem? Ez a szövegem volt, nem?! – rebegtette pilláit a nő.

– Hahh... – sóhajtott fel a rendező, és lesajnálva nézte őt. – Téged sem az eszedért szeretlek. Nem. Téged az eszedért sem szeretlek. – Majd rákiabált: – Újra! Több átéléssel! Szereted Alejandrót! Sőt! Imááádod

Alejandrót! Azt kívánod, bár csak úgy hívnák, hogy Magnus vagy Angus, vagy Kisbusz! Meghálnál érte! Meg is fogsz halni! Nem most! – nyúlt le az ájuláskész pozózhöz. – ...Kelj föl! Majd a film végén!

Tapsolt kettőt, majd visszatért a direkt szereposztó posztós direktori székéhez.

A szín-észnélküli színésznő és a szín-esztétikus párja újra felvették pozíciójukat, a kameraman pedig a jelenetet. A férfi rendíthetetlenül fonta karját a nő vékony dereka köré, az kezét a frissen borotvált, illatos arcra helyezte, ajkaik egymástól csak centikre voltak, és pattogott köztük a szikra. *Hülye műszálas jelmezek!*

– Felvétel! – kattant a táblaszár a kamera mellett.

– Alejandro és Alejandra, 26. jelenet, 387. bénázás – hadarta a diktafonba a szappanoperatőr, de csak magának.

– Ó, Angus... Alejandro! – javította ki a bakit azonnal az aktressz. – ...Francba!

– Állj! – süvöltötte a rendező, magából és székéből kikelve. – Milyen Angus?! Hát ki fizeti a fajtád, talán a BBC?!

„Bár csak...” – sóhajtott fel közben. De hiába, mert neki csak egy zs-kategóriás szappanopera rendezése jutott valahol, egy elhagyatott, floridai ház földszintjén, a konyhával egybeszabott nappali helyén.

– Újra! – dőlt a decibel. – Felvétel! Katt.

– Alejandro és Alejandra, 26. jelenet, 388. bénázás...

– Ó, Alejandro, miért vagy te Alejandro? Tagadd meg atyád, és dobd el a gatyád! ...Neved! Dobd el neved! – pirult a füle hegyéig a színes észnő.

– Nem! Nem! Nem! – őrjöngött a felvételvezető. – Én dobom el az agyam! Jó! Mostantól félóra

szünet, senki nem megy sehova, én viszont azonnal kérem a gurumat, guruljon ide! Kell egy kis masszázs a csímnek ezután a masszív szellemi erőszak után!

Felispörgött az asszisztencia, amikor meghallották az ukázt. Félórán belül csikordult négy kocsikerék a felhajtón, és vezetője hamarosan bevonult egy szobába a rendezővel.

– Szerelem van a levegőben? Ó, nem, csak telített zsírsavak – sóhajtotta egy nagy szusszal a magas, kisportolt és izmos, barna hajú, *nem, a haja nem volt izmos, de fehér bőrű, kedves és nyugodt arcú férfi, szürke szemekkel és sokszínű ürességgel az elmélyült elméjében.* – Kevesebb fánk és sült krumpoli, több relaxációs zene és önmegegyezés, mert létünk virága csak a legtisztább forrás vizétől bomlik ki. Lazuljon el, kérem, keresse meg bensőjében a kedvenc helyét... Kuperodjon le ott, tegye keresztbe a szellemi lábait, nyújtsa ki

két oldalra a karjait, engedje alatta átsuhanni a szellőt... Érezze, hogy nincs...

Megnyugtató basszbaritonjával gyorsan elérte a célját: kedvenc rendezőnk immáron végletesen békés volt, arcán szétáradt egy gyermeki mosoly.

← *Itt a papírlap is ellazult, annyira üres lett.*

„Te mit csinálsz? Csak kérdezem.”

„Semmikülönös, Facebookozom! Nézd, cuki cicák!”

„Bevetted az esti adagod? Tudod, hogy nem hagyhatod ki, a doki is megmondta, mert akkor újra írni kezdesz... És az nem jó senkinek. Na, vedd be szépen! ...Úgy! Úgyes vagy! Akkor magadra is hagylak...”

„(kiköpöm) ...Bevette!”

– Főnök! Főnök! – rontott be valaki a mélyzöld, madárcsicsergős és

csermelycsobogós erdőbe, mint egy túlmozgásos vadmalac.

– Mi van?! Hát már nyugta sem lehet az embernek?! Vagy legalább számla?! – csúszott vissza a valóságba emberünk.

– Kérem, kérem! – duplázott a guru, kiesve a saját nyugalmából is. – Itt most éppen megtisztulás és rekreáció folyik!

– Folyik, folyik! – dohogott a betörő, és *felsejlett az olvasóban Fr. Karinthy, a legjobb magyar Micimackó-fordító gondolata: „hát magamegbolondult, hát magamegbolondult, hogy mindent kétszer mond, kétszer mond?!”*. – Folyik itt más is, mit folyik, ömlik!

Hamarosan kiderült, hogy miről beszélt az egyébként forgatókönyvírásban tevékeny munkatárs: miután kitárult az ajtó, vészjósló hangok ütötték meg fülüket.

„Ugye nem írsz?! Ugye nem?!”

„Nem! Én... én nem! Csak így ülök itt és gondolkozom... Tehetek róla, hogy a kezem meg bepötyögi a gépbe?!”

„Mióta csinálod?!”

„Hát... Tegnap este kezdtem...”

„Micsoda?! Rendben! Holnap új gyógyszert kérünk...”

– Az alagsorból jön! Mit jön, érkezik! – úgy tűnt, hogy a scenarista meglelte a szinonimaszótárt.

Egy masszív szökőkút alakult ki a lépcsőfeljáró alatt, ahol egy bánatos vízcső törött el, nem mécses. Vagy idáig jött az óceán, megnézni, milyen a kies Florida tavasszal.

Felbolydult méhkas lett az unalmas stúdió.

A színésznő, aki Kitty volt a keresztségben, sikoltozva menekült a víz elől, amely zubogott felfelé a lépcsőn, a színész, rendes nevén

Doug, pedig ijedten állt egyik lábáról a másikra, de így is csurom lett.

– De hát ez vizes! – visítózott a szépszemű, amire a kollégája csak bólogatni tudott.

– Cica! Nyugodjon már meg! – sápítózott a rendező, majd felzavarta a becézett nőt az asztal tetejére. – Ne borogasson le onnan semmit!

A férfit pedig beleparancsolta egy székbe, melyben az felhúzhatta a lábait:

– Kutya! Ül!

A direktor ujjával mutogatva, tőszavakban instruált tovább:

– Kameraman statívet ment, fővilágosítót fölvilágosítom: kikapcsol, hangember 400 potméteren gyorsul, a szinkron úszik, a többiek hazamehetnek, Cica és Kutya marad, mert szöveget gyakorol, a cipóm ázik, én elhárítok!

A nedvesítő mosolyú aktor jót vigyorgott a széken, mert neki könnyű dolga volt, lévén némának

teremtette a Jóisten. Gerjesztő tekintetű kolleginája viszont mérgeesen fújt az asztal tetején.

„Senkinek nem esett le a szóvicc. Fogadjunk...”

„Nincs rosszabb a megmagyarázásnál! A Kitty nemcsak név, hanem a cica angolul, a Doug, azaz a Douglas rövid formája pedig hajaz kiejtésileg a dogra, ami kutyát jelent. ...És most megyek, elföldelem magam valahová...”

„Minek? Nem vagy te villanyvezeték!”

„Az lehet. Kis fáziskéséssel, de csak leesett nekik a poén...”

– És én miben segíthetek? – köhintett a Buddha-békességű meditációs tréner.

– Maga csak legyen továbbra is a nyugalom szigete! Tenger már van hozzá – gesztikulált teátrálisan a kezeltje.

Azzal elővette a telefonját, és azonmód tárcsázott egy számot.

– Halló! Itt Teddy Beaujolais, a rendező, a Narancsfényű Palota Stúdióból, egy kárese...! ...Mi? Hogyhogy én dibózsolok-e?! Maga gúnyolódik velem?! Ez a nevem! ... Hát Beau...Jó, betűzöm! B-E-A-U-J-O-L-A-I-S! ...Te jó ég, ember, csőtörést, vagy mit szeretnék bejelenteni! Nincs erre időm, úszik a sorozatom! ...Mi? Nem a tévében! Itt az alagsoromban! Az alagsorozatom, igen, vous êtes très imbécile! Könyörgöm, jöjjenek már ki! Vagy küldjenek ki valakit! ...Hogy-hogy hová?! Hát mit képzelsz, hogy nem ismer engem?! Itt a stúdióm, a Narancsfényű Palota, csak egy van belőle, azonnal jöjjön ide valaki vízelhárítani! ...Már öt perce is késő volt! ...Köszönöm! – és letette. – Még ilyet?! – méltatlankodott. – Hol, hol! Hát itt, nálam!

Hálát adott a sorsnak, hogy az anyja annakidején a francia

szőlész emigránshoz, az ő apjához ment először feleségül, és nem az olasz származású filmproducerhez, a második férjéhez, aki később a rendező nevelőapja és a mentora lett. „Hogy hangozna a nevem Teddy Reginaldóként, hatványozottabban félre lehet hallani!”

Húsz percen belül csikordult és csattant valami fémes a feljárón, és az amúgy kilinccsel nyitható első ajtón nagy svunggal belendült egy kék kantáros nadrágú, mokány alak, nagy sildes sapkával a szemébe húzva, kezében egy fogantyús szerelődobozzal.

– Ki az a hülye baromállat, aki ilyen vészhelyzetben a közepére parkol a nagy büdös egésznek?! Alig bírtam beállni! – morogta hangosabban az orra alá, aztán elnyomta egy rikkantással: – Na, hol van a beteg?!

„Alig bírt beállni? Nem ilyenkor kéne füvezni! De fázni se...”

Egy időben és helyen találta szembe magát a hórihorgas, kisportolt guruval, aki elkeseredetten és hitetlenkedve nézett rá.

– Jóember! Mit csinált a kocsimmal?!

A szerelő felemelte a fejét, mert vagy egy buksinyival alacsonyabb volt a trénernél, de így meglátszott végre az arca is.

– Tanult volna meg parkolni, kedves uram, most mehetnék a dologomra. Elengedne?

– Jön már, kedves Super Mario?! – visszhangozták közben a falak Teddy kétségbeesett kiáltását az alagsor felől, mert időközben lement kárt felmérni, mint laikus.

Nem volt ezzel gond, csak hogy a sildes sapka mögül egy göndör hajú, afroamerikai és latin félvér, égő zöldes barna szemű egyed pislogott felfelé, aki történetesen Super María volt.

– Megyek már, csak elintézek egy teknőst, meg rálépek egy gombára! – kiabált vissza a kis forma nő, jó humorral.

– De... A kocsim! – méltatlankodott a meditációs tréner.

– Jól van az ügy, nagyobb baja már nem lesz! – legyintett a szerelőnő, azzal az alagsori szökőkút felé vette az irányt.

A guru behunyta a szemét, hogy önmérsékletre bírja magát, mert meg kellett hagyni, a szaknéember nem kevésbé idegesítette fel. De aztán nagy levegőt vett, és mosolyogva Super María után vetette magát:

– Hölgyem! Tudom, ez vészhelyzet, de összetörte a kocsimat, és úgy gondolom, hogy ezt minél előbb tisztáznunk kell...! Betétlap, biztosítás, rendőrségi jegyzőkönyv!

– Nézze, kedves nem tudom, kicsoda, de most el kell hárítanom a katasztrófahelyzetet, ha nem haragszik, a kis fullos kabriójánál

talán nagyobb problémáink vannak?! – gázolt a vízbe a szere-nő.

– Hát ez elképesztő! Tudja, ezt a karma el fogja intézni! – gurult ki a szerepéből a guru.

– És vajon kié? A macskáé? – vetett oda egy sanda vigyort a sildes sapkás.

Aztán bevette magát a sűrű vízerdőbe, miközben teljesen elázott a szerelése. És a szerelése is. „Hol az az átkozott, kiPÍTYott csőtörés?!”

– Az univerzumé! – fújta oda a tréner, majd megint lehunyta a szemét, és elvonult meditálni.

Közben persze nekiment a közfalnak, mert elfelejtette kinyitni a két csipást.

„Nyitott szemmel járni, megnyílni a legbelső énem előtt, megtudni, miért történnek ezek a próbák, hogy a világ illúzióját el kell veszítenem? A hitelkártyám, az autóm és... a méltóságom! Üresedj, üresedj, úzd ki magadból a pillanatnyi

emberi mivoltodban szárba szökent békétlenségedet, ne engedd, hogy mások megzavarják töretlen lelki nyugalmadat törött kocsiikkal! Ommm...” – mantrázta magának a férfi, miközben sajgó homlokát masszírozgatta.

Az egész kálváriája egyébként néhány héttel azelőtt kezdődött, amikor egy jogatanfolyam utolsó előadását tartotta épp New Yorkban, és hely híján egy közeli kórház parkolójába állt be az egyetlen szabad pontra. Mire visszaért volna, hogy hazainduljon Floridába, hűlt helye volt a kocsijának. A hitelkártyáját is benne felejtette, sosem volt ilyen szétszórt, de be kellett látnia, hogy az elmúlt időszakban túlhajtotta magát. Az univerzum így üzent neki...

Akárcsak később a rendőrség, ugyanis a kabrióját valahol a 66-os úton, a csutkára fogyasztott hitelkártyáját pedig Las Vegasban találták meg, eldobva. Közben idegenek

használták a nevét és ellopták a személyiségét. Ezt aztán a Clifford Patrick névre anyakönyvezett guru annyira magára vette, hogy nem tett feljelentést, inkább sebtiben nevet változtatott: így lett Samuel E. Jonah.

Ezért most inkább belemélyedt a lelke azon szegmensébe, ahol akár Bubu mackónak is hívathatta volna magát, az sem számított.

„Mi is a név? Mit rózsának hívunk mi / Bárhogy nevezzük, éppoly illatos.” (W. Shakespeare: Rómeó és Júlia részlet, Mészöly Dezső fordítása)

Super Mária – akit persze valójában nem így hívtak – majdhogynem bűvárt játszott, annyiszor bukott a víz alá, amikor végre megtalálta a zubbogás forrását.

– Beaujolais úr, megtenné, hogy ideadja a csőfogót? – szólt ki minden átmenet nélkül.

Teddyvel egészen szívélyes lett az elhárítás végére, mikor látta, hogy szerencsétlen flótás teljesen beparázott, és el is ázott.

– Az melyik is? – bizonytalankodott a rendező.

Ilyen forgatást még nem rendezett.

A szere-nő kinézett a takarásból, és a bongyor haja végéig csupa víz volt.

– Hagyja, megvan – nyúlt a szerző számára sóhajtván, majd mellékesen megjegyezte: – Még hogy pasik!

Aztán visszavonult az árral szemben harcolni, és valóban: nem telt el öt perc, már nyeresre állt, a szökőkút pedig nem szökött tovább.

– Na! Ennyi volt! Aqualand megszüntetve! – csapkodta össze mesterlétére hihetetlenül kicsi kezét.

– Maga egy angyal – susogta megbabonázva a rendező, majd hirtelen Tyndall-sugarak szállták meg az alagsort, tudj' isten, honnan, és még egy mennyei gospelkórus áriája is felzendült.

– Csak Annette Dobson, vízvezeték-szerelő. Elrohadt, régi csövek csintalankodnak így. Cseréltesse ki és tartassa karban, rendben? Fent elintézhethjük az anyagiakat, és már itt sem vagyok.

„Micsoda nő! Nálam is végezhetne vízkár-elhárítást!” – mosolyodott el megrészegevedve Teddy, és a szívére tette a kezét. Mármint a mellkasára, mert a szívére anatómiailag bajos és öngyilkos lett volna.

– Mondja, Dobson kisasszony, mit csinál ma este? – indult be a flörtölés, miközben felfelé cuppogtak a lépcsőn, nyakig vizesen a földszintre.

– Teknősöket kerülgetek, gombát szedek és ha szerencsém van, egy szinttel feljebb jutok. A végén enyém a hercegnő keze – vigyorgott vissza lekezelően Annette. „Bár én a lábára vágyom. Jó hosszú combokra, amit imádnak a pasik! No, nem az ilyen Beaujolais-félék...”

De nem tehetett róla, hogy csak 160 centi magas volt, és annyira nem is bánta – mivel állítólag a jóból keveset adnak.

– Ó – hajtotta le a fejét szégyellően a rendező, pedig aztán rámenős tudott lenni, ha nőssel akadt dolga. „A francba! Másik kórusban dalol. Na, ennyit erről...”

– Hölgyem, most már beszélhetnénk a kárról, amit okozott nekem?! – kapta meg a kérdést a nyurga trénerától, aki közben kimentítáta magát, de egy fokkal sem lett nyugodtabb.

– Előbb elrendezem az esetfelmérés és elhárítás anyagi viszonylatát, addig várjon! De vigyázzon, mert maga parkolt rosszul, akadályozva engem a gyors szervizelésben! – csattant fel a szaknéember.

– Hogyan micsoda?! – A guru akkora kiáltott, hogy majdnem megint eltört a vízcső az alagsorban. De csak majdnem.